

Abstracts

Drawing on ethnomusicological fieldwork and music analysis, this article discusses the ways in which live performances of contemporary Cuban popular dance music create an aesthetic *polis* space and increase participatory democracy by disseminating opinions, values and preferences critical to the Cuban state. Inspired by Arendt's theoretical concepts of *action*, *polis* and *wooing*, and Rancière's theory of the *politics of aesthetics*, the study shows how Interactivo's live concerts give a political voice to people commonly excluded from political discussions in the one-party state. The analysis suggests that this musical politics is played out through an interplay of grooves, melodies and lyrics that invites dancing and collective singing among members of the participating audience; it therefore illuminates how music can increase political plurality in today's Cuba.

Med utgangspunkt i teoretiske perspektiver fra Hanna Arendt og Jacques Rancière, og en kombinasjon av etnografisk og musikalsk analyse, diskuterer denne artikkelen hvordan live cubansk populærmusikk utvider rommet for politisk kritikk i dagens Cuba. Inspirert av Arendts teoretiske begreper *action*, *polis* og *wooing*, og Rancière's forståelse av the politics of aesthetics, viser jeg hvordan improvisasjon under konserter gir en politisk stemme til personer som er ekskludert fra offisielle politiske diskusjoner i den cubanske ett-parti staten. Analysen viser hvordan dette er uttrykt via samspillet mellom rytme, melodi og tekst i musikkerfaringer, og hvordan dette inviterer til dans og kollektiv allsang blant et deltagende publikum.